เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๒ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๔๓

กระแสของธรรม

(วันนี้มีผู้มาฟังธรรมประมาณ ๒๐๐ คน)

...เมื่อสมควรถอนดอลลาร์เราก็ถอน ทองคำสมควรเข้าก็เข้า ถ้ายังไม่สมควรจะเหตุผลกลไกอะไรก็ทราบตอนเราไปกรุงเทพฯ คราวนี้แหละ เรื่องราวอะไร ๆ ก็จะทราบตอนไปกรุงเทพฯ คราวนี้ เพราะฉะนั้นสิ่งเหล่านี้จึงไม่แน่นอน เป็นแต่ความมุ่งหมายของเราเฉย ๆ ว่าจะมอบ แต่เมื่อเหตุการณ์เป็นไปยังไงแล้ว ก็จะต้องเป็นไปตามเหตุการณ์ ควรมอบก็มอบ ไม่ควรมอบก็ไม่มอบ ก็มีเท่านั้น

เราหนักมากนะ รับภาระของพี่น้องชาวไทยทั้งชาติ รวมอยู่ในเราคนเดียวหมด คิดอ่านไตร่ตรองทุกอย่าง ๆ รวมอยู่นี้หมด เป็นต้นว่า กิริยาที่แสดงออก พาพี่น้องทั้งหลายออก ก็ออกจากนี้ ๆ (ชี้ที่อก) เทศนาว่าการ จนกระทั่งจะเอาสมบัติเข้าคลังหลวงก็อยู่ในนี้หมด เพราะฉะนั้น**ไปคราวนี้จึงเป็นคราวสำคัญอีกคราวหนึ่งเหมือนกัน ควรเข้าคลังหลวงได้หรือไม่ได้ก็ทราบคราวนี้**

โอ๊ย เราอิดหนาระอาใจมากนะ แหม เราทนเอานะ พูดตรง ๆ ก็มาเล่นกับขี้ว่างั้นเถอะน่า ธรรมมาเล่นกับถังขยะถังมูตรถังคูถ **ธรรมพระพุทธเจ้าเรียกว่าทองคำ แล้วมาเล่นกับขี้หมูขี้หมาอันเป็นเรื่องของกิเลสสกปรกล้วน ๆ โห หนักมากนะ เพราะความเมตตา ถ้าไม่เล่นด้วยก็ยิ่งจะจมลงไปใหญ่ ก็จำเป็นต้องบีน (กระเสือกกระสน) สกปรกเลอะเทอะก็ค่อยล้างเอา ว่างั้นเถอะ ล้างมือ เป็นอย่างนั้นนะ ถ้าธรรมดา อู๊ย เราไม่เล่นด้วยเลย สกปรกขนาดที่ว่าไม่เล่นด้วยเลย เรื่องวัฏจักรมีแต่ความสกปรก เต็มไปด้วยความทุกข์ความทรมาน สิ่งเลวร้ายทั้งหลายอยู่ที่นี่หมด** รวมลงมาแล้วว่ากองทุกข์ สิ่งเลวร้ายทั้งหลายรวมตัวเข้ามาแล้วเป็นกองทุกข์

ลำบากมากนะ **ผู้หนามันก็หนาจริง ๆ ที่หนาจริง ๆ นี่ตัวสำคัญที่จะทำลายส่วนใหญ่ได้ แล้วหนาจริง ๆ ด้วย อำนาจป่าเถื่อนอยู่ในนั้นด้วย อันนี้ซิ มันก็เท่ากับนิวเคลียร์นิวตรอนอยู่ในนั้นที่จะทำลายสังหารชาติได้เป็นอย่างดี** คือมันสกปรกขนาดนั้นละ กิเลสไปที่ไหนจะหาความสะดวกสบายไม่ได้ มีแต่เรื่องแต่ราวความสกปรกเลอะเทอะ รวมลงในถังคือกองทุกข์ ถังใหญ่ที่รวมคือกองทุกข์ กองสุขไม่มีในกิเลส

เมื่อวานก็ไปเทศน์ที่กกสะทอน ได้ ๔๕ นาที พอดีกับงาน พอดีกับกำลัง พอเหมาะกัน ๔๕นาที นี้เรียกว่าเป็นอย่างน้อยนะ เทศน์ทุกแห่ง ๆ ตั้งแต่ ๔๕ นาทีขึ้นไปถึงชั่งโมง ชั่วโมงกว่า อยู่ในระดับนั้น เมื่อวานนี้หมอกาญจนาเอายูนิตทำฟันมาให้เครื่อง

หนึ่ง แล้วเอกซเรย์ฟันอีกเครื่องหนึ่ง เราจึงจะไปถามดูโรงพยาบาลไหนที่ขาดอันนี้เราก็จะให้ทันที ที่เขามาขออยู่แล้วเราจำไม่ได้นะ ขอเครื่องมือเหล่านี้ ไม่ทราบโรงพยาบาลไหนบ้าง เพราะมันมากต่อมาก เมื่อวานนี้ได้มาเครื่องหนึ่ง เราจะให้ทันทีละ

นี่จวนจะลงไปกรุงเทพฯ นี้ จ่ายละ จ่ายมากทีเดียว หลายๆ ล้าน จ่ายก่อนจะไปกรุงเทพฯ นี้ ต้องจ่ายต้องเคลียร์ให้หมดเลย เสร็จแล้วก็ไป

มีแต่โรงพยาบาลละเป็นส่วนมาก ไม่ทราบว่าจะแยกไปทางไหนต่อทางไหนบ้าง แยกทำประโยชน์ให้โลก มันเหมือนตะกร้าตักน้ำว่างั้นเถอะ พอยกขึ้นนี่ ซ่า หมดเลย (หัวเราะ) มีเท่าไรก็หมดๆ เพราะอำนาจความเมตตามันเหนืออันนั้นเสียแล้ว ตั้งแต่ไม่มียังอยากให้ๆ เมื่อมีมาแล้วจะรอได้ยังไง ก็ต้องออกทันทีๆ เลย นี่ละธรรมเป็นอย่างนั้น เปิดโล่งออกไปเลยด้วยความเมตตา พระพุทธเจ้าสงเคราะห์โลกด้วยความเมตตา สงเคราะห์โลกด้วยพระอัธยาศัยของพระพุทธเจ้า ซึ่งเป็นเหมือนๆ กัน พระเมตตาสุดส่วนคือพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ๆ เต็มพระทัยๆ

จากนั้นมาก็สาวก เป็นไปตามนิสัยวาสนาบารมี ความเมตตาเป็นพื้นฐานอยู่ในจิตนั้นเหมือนกัน แต่ที่จะกระจายออกเป็นไปตามหลักนิสัยวาสนา **ที่ทำประโยชน์ให้โลกได้มากก็มี ได้น้อยก็มี ตามนิสัยวาสนาของแต่ละองค์ๆ ที่ทำมาพอเหมาะพอดีกับองค์ท่านเอง** อย่าง**พระอัญญาโกณฑัญญะ**นี้ ท่านสอนได้หลานคนเดียว **พระปุณณมันตานีบุตร**นี้เป็นธรรมกถึกเอก ได้รับเอตทัคคะสมณศักดิ์เป็นนักเทศน์เอก พระปุณณมันตานีบุตร หลานชายของพระอัญญาโกณฑัญญะ สำหรับท่านเองท่านไม่เกี่ยวกับใคร แต่เรื่องเทวบุตรเทวดาปฏิเสธไม่ได้นะ ส่วนกับมนุษย์มนารู้สึกว่าท่านจะไม่ค่อยได้เกี่ยวข้องอะไรนักเลย อยู่กับสัตว์กับเทวบุตรเทวดานี้ปฏิเสธไม่ได้ ท่านก็ไปทำกับพวกนั้นเสีย พวกช้าง (หัวเราะ) ท่านเอาช้างเป็นอุปัฏฐากนะ ช้างนั้นก็ทราบว่าเป็นโพธิสัตว์เหมือนกัน เราก็อ่านนานแล้ว มันลืม แต่พอจับเงื่อนได้ว่า เป็นโพธิสัตว์เหมือนกัน ช้างที่รักษาพระอัญญาโกณฑัญญะ

ถึงกาลจะนิพพานแล้วก็มาทูลลาพระพุทธเจ้า ย้อมผ้าด้วยหินแดง เพราะอยู่ในป่าในเขาไม่มีอะไรจะย้อมก็ย้อมอย่างนั้น ย้อมผ้าเป็นสีหินแดง ออกมาเฝ้าพระพุทธเจ้าทูลลาปรินิพพาน พระเณรหนุ่มน้อยมองเห็น พระเณรเราก็เหมือนพวกไอ้กี้ ไอ้หย็อง นี่ละ พอมองเห็นพระอัญญาโกณฑัญญะ พระอัญญาโกณฑัญญะนี้ยังแก่กว่าพระพุทธเจ้าอีกนะ เพราะท่านเป็นองค์ทำนาย เป็นฤาษีดาบสที่หนุ่มมากกว่าเพื่อนที่ทำนายชี้ลงนิ้วเดียวเลยว่า จะได้เป็นพระพุทธเจ้าโดยถ่ายเดียว บรรดา (คนอื่น) ทายทั้งหลายมีสองแง่ คือถ้าไม่เป็นพระพุทธเจ้าจะได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ์ เป็นสองแง่

แต่พระอัญญาโกณฑัญญะที่ทายนี้ว่าจะได้เป็นพระพุทธเจ้าโดยถ่ายเดียว เพราะฉะนั้นจึงออกไปบวชรอพระพุทธเจ้า อายุแก่กว่าแล้วนี่ ทีนี้มาทูลลาพระพุทธเจ้าเข้าสู่นิพพาน พระเณรเห็นสีผ้าและเฒ่าแก่งกๆ งันๆ พอทูลลาพระพุทธเจ้าเสร็จเรียบร้อยออกไปแล้ว พระเณรหนุ่มน้อยเหมือนไอ้ปุ๊กกี้ ไอ้หย็อง ก็รุมเข้ามาถามล่ะซี หลวงพ่อนี้มาจากไหน ดูสีผ้าเหมือนสียักษ์ พระพุทธเจ้าก็ โถ อย่าพูดอย่างนั้น ขึ้นทันทีเลย อย่าพูดอย่างนั้นนะ นี่พี่ชายใหญ่ของเธอทั้งหลายรู้ไหม พระอัญญาโกณฑัญญะเป็นปฐมสาวกของเราตถาคต คือองค์นี้เอง นี่ท่านจะลาเข้าสู่นิพพาน ท่านมาลาท่านจะนิพพานแล้ว

พระเณรเหล่านั้นก็วิ่งเข้ากรงเลย เข้าใจไหม (หัวเราะ) ไอ้ปุ๊กกี้ไอ้หย็องวิ่งเข้ากรงเลย วิ่งไม่ทันได้ตบก้นเข้าไปเลย (หัวเราะ) เข้าใจไหม พอรู้ว่าท่านคือพระอรหันต์องค์หนึ่งที่เป็นปฐมสาวก ขึ้นต้นด้วยอุทานว่า **ยงฺกิญฺจิ สมุทยธมฺมํ สพฺพนฺตํ นิโรธธมฺมํ** ในบาลีท่านแปลเรียบๆ ว่าสิ่งใดสิ่งหนึ่งเกิดขึ้นเป็นธรรมดา ย่อมดับเป็นธรรมดา แต่ภาคปฏิบัติไม่เป็นอย่างนั้นนะ เพราะเป็นอุทานออกมาอย่างรุนแรง จะไปเป็นคำพูดลอยๆ อย่างนี้ไม่ได้ ให้เต็มเหนี่ยวเลยว่า **สิ่งใดก็ตามเกิดแล้วดับทั้งนั้น** นั่น เข้าใจไหม คือออกจากความถึงใจ ออกเป็นอุทานขึ้นมา ศัพท์เดียวกันนั่นละ ความจำแปลกับความจริงแปลมันต่างกันนะ

ความจริงนี้ถอดจากหัวใจนี้ผึงเลย นี่ละที่ว่านี่คือความจริง **สิ่งใดก็ตามเกิดขึ้นดับทั้งนั้น** แต่ถ้าปริยัติท่านก็ว่า สิ่งใดสิ่งหนึ่งที่เกิดขึ้นเป็นธรรมดา ย่อมมีความดับเป็นธรรมดา ฟังแล้วลอยๆ ไม่ถึงใจ แต่นี้เป็นคำอุทานของพระอัญญาโกณฑัญญะ ซึ่งออกมาจากความสะดุดใจอย่างแรงทีเดียว ผางออกมาเลย ก็เข้ากันได้กับ สิ่งใดก็ตามเกิดแล้วดับทั้งนั้น นี่ละถึงใจ สมกับคำอุทาน แล้วก็รับกันได้กับพระอุทานของพระพุทธเจ้า **อญฺญาสิ วต โภ โกณฺฑญฺโญ อญฺญาสิ วต โภ โกณฺฑญฺโญ** พระอัญญาโกณฑัญญะได้รู้แล้วหนอๆ นั่นเห็นไหม อุทานพระพุทธเจ้ากับอุทานพระอัญญาโกณฑัญญะเข้ากันได้เลย

นี่ละ**ธรรมของจริงที่ถอดออกมาจากธรรมแท้ล้วนๆ** ออกมาจะเป็นกระแสก็ตาม ต้นลำมันคือของจริงเต็มสัดเต็มส่วนออกมาก็ต้องพุ่งอย่างนั้น แรง ธรรมะออกมาจากของจริง ความจริงความจำต่างกัน ถ้าไม่เรียนเราก็ไม่รู้ เรียนนี้จำไปเรียนไปจำไปลอยๆ ไป แล้วพร้อมกับความสงสัยคืบคลานไปตาม บีบคั้นไปตามเลย ไม่ได้มีอะไรจริงจัง เพราะฉะนั้นจึงพูดอย่างตรงไปตรงมาตามหลักความจริงเลยว่า การเรียนเฉยๆ ไม่มีภาคปฏิบัตินี้ ผู้เรียนมากเรียนน้อยผลประโยชน์จะไม่ค่อยเหมือนกัน ดีไม่ดีผู้เรียน

มากดื้อมากด้วย เพราะกิเลสแทรกเข้าไป **ทิฐิมานะ ว่าตัวมีความรู้ความฉลาด นั่นละความสำคัญของกิเลสแทรกเข้าแล้วนั่น**

เรียนไปที่ไหนสงสัยไปที่นั่น เรียนบาปเรียนบุญ สงสัยบาปสงสัยบุญ นรกสวรรค์ที่พระพุทธเจ้าทรงแสดงไว้ สงสัยไปหมดว่าอย่างนั้นเลย ไม่มีอะไรจริงจังที่จะเป็นหลักใจได้เลย ส่วนที่ได้ก็มีเราไม่ได้ปฏิเสธหมด หากมีจำนวนน้อย ได้จำนวนน้อย ที่เรียนมามาก ๆ จะหยิบได้พอเข้าฝังใจเพียงเล็กน้อย แต่เวลาภาคปฏิบัติจับปั๊บเข้าไปนี้ ก็สอนเพื่อให้รู้สิ่งที่ทรงรู้แล้วเห็นแล้วมาสอนโลกจะผิดไปไหน

เรายังไม่รู้ไม่เห็นก็คืบคลาน ได้แต่ความจำ ความจริงไม่เห็น เอ๊ ใช่หรือไม่ใช่นา ๆ อยู่อย่างนั้นเรื่อยไป ก็เราเรียนแล้วนี่ ไม่อย่างนั้นจะวิ่งไปหาพ่อแม่ครูจารย์มั่นเหรอ ความมุ่งมั่นต่อมรรคผลนิพพานนี้เต็มสัดเต็มส่วนของผู้ต้องการมรรคผลนิพพาน แต่ความสงสัยมันก็คืบคลานไปด้วย เอ๊ มรรคผลนิพพานนี้จะยังมีอยู่หรือไม่นา แน่ะเห็นไหมล่ะ เผื่อว่าเราปฏิบัติเต็มสัดเต็มส่วนผลที่ต้อนรับไม่มีอย่างนี้ ก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร ลำบากเปล่า ๆ แน่ะ เห็นไหมล่ะ

พอไปฟังธรรมพ่อแม่ครูจารย์มั่นเท่านั้น ถอดออกมาเลย ก็เหมือนท่านเอาเรดาร์จับเลยแหละ โห เด็ดมากนะ เราไม่ได้ลืมไปถึงทีแรก เหมือนว่าเรดาร์จับหัวใจเราเลย เพราะเรามีความมุ่งมั่นอย่างนั้น เวลานี้ยังสงสัยมรรคผลนิพพานอยู่เท่านั้น ถ้าอันนี้ขาดลงไปแล้วยังไงก็ต้องพุ่งใหญ่ ความหมายว่าอย่างนั้นเอง ในหัวใจของเราเป็นอย่างนั้น ทีนี้เรดาร์ท่านก็จับ มันก็เข้ากันได้ละซี

พอไปแล้ว หือ ท่านมาหามรรคผลนิพพานเหรอ นั่นฟังซิน่ะ **มรรคผลนิพพานอยู่ที่ไหน ดินเป็นดิน น้ำเป็นน้ำ ลมเป็นลม ไฟเป็นไฟ อากาศธาตุทั่วแดนโลกธาตุนี้เป็นอากาศธาตุ ทั่วแดนโลกธาตุ ไม่ใช่บาปใช่บุญ ไม่ใช่กิเลสไม่ใช่ธรรม ไม่ใช่มรรคผลนิพพาน นั่น เอาแล้วนะ มรรคผลนิพพานจริง ๆ บาปบุญคุณโทษทั้งหลายจริง ๆ อยู่ที่ใจ ๆ ซัดลงมาที่นี่เลย กิเลสอยู่ที่ใจ ธรรมะอยู่ที่ใจ เอ้า ฟัดลงไปตรงนี้ซัดลงไปเลย อย่าไปถามหามรรคผลนิพพาน ตามดินฟ้าอากาศ เหลวไหลทั้งนั้น** เอาลงตรงนี้ กิเลสอยู่ที่หัวใจ มรรคผลนิพพานอยู่ที่หัวใจ เอ้า แก้ลงตรงนี้

จากนั้นท่านก็เน้นหนักลงไปทางจิตตภาวนา แล้วท่านก็มีอนุโลมบ้างเล็กน้อยว่าเอ้า เอาให้หนักทางด้านภาวนา นี่ท่านมหาก็นับว่าเรียนมามากพอสมควร ถึงขนาดเป็นมหา แต่อย่าว่าผมประมาทธรรมของพระพุทธเจ้านะ เวลานี้ธรรมที่ท่านเรียนมามากน้อยยังไม่เกิดประโยชน์ ขอให้ท่านยกบูชาไว้เสียก่อน นั่นฟังซิ เราไม่ลืมเลยนะ เพราะไปถึงท่านครั้งแรกจี้กันอย่างหนักเลย เปรี้ยง ๆ เหมือนกับว่าเรดาร์จับไว้หมดเลย

เอาให้หนักทางด้านภาวนา ท่านอย่าเอาปริยัติทั้งหลายที่เรียนมามากน้อยเข้ามาเป็นเครื่องกังวล มันจะก่อกวนให้จิตสงบลงไม่ได้ จะไม่เห็นความจริง ให้เน้นหนักลงทางด้านภาวนา เอาให้จิตให้เป็นสมาธิสงบลงให้ได้ ลงจุดนี้เสียก่อน ทีนี้ต่อไปเมื่อถึงกาลเวลาที่ปริยัติกับปฏิบัติจะวิ่งเข้าถึงกันแล้วเอาไว้ไม่อยู่ นี่เราก็ไม่ลืม คือถึงกาลเวลาที่ปริยัติกับปฏิบัติจะวิ่งถึงกันแล้วเอาไว้ไม่อยู่ นี่คำว่าเอาไว้ไม่อยู่ มันก็เห็นในหัวใจเราอีกเหมือนกันไม่ใช่ไม่เห็น นี่ละมันเป็นพยานกันอย่างนี้ ทีนี้เราก็เป็นนิสัยคนตับเดียวด้วย ถ้าว่า เอานาอย่าไปยุ่งกับปริยัติอะไรทั้งนั้น ไม่ยุ่งจริงๆ นะ ฟาดตั้งแต่ภาคปฏิบัติจิตตภาวนาให้จิตสงบเท่านั้น

นี่เราสรุปเลย พอหลังจากนั้นจิตก็สงบและเป็นสมาธิ สมาธิเต็มขั้น รู้ นั่นละความจริงเห็นไหม เมื่อเจอเข้าไปแล้วไปถามใครที่ไหน เราจึงกล้าพูดได้ว่า สมาธิ คือธรรมนี้มีความพอ ส่วนกิเลสไม่มีพอ มีมากมีน้อยไม่พอทั้งนั้น เหมือนไฟได้เชื้อ เชื้อมากเท่าไรไฟยิ่งส่งเปลวมาก เพราะได้เชื้อมาก เผาได้มาก อันนี้ก็เหมือนกันความโลภได้อะไรมาเป็นเครื่องตอบรับกัน นั่นละเหมือนเชื้อไฟ ได้เท่าไรยิ่งเขยิบๆ ขึ้นเรื่อย ไม่มีพอ แต่ทางด้านธรรมะนี้พอ

พอถึงขั้นสมาธิ สมาธิเต็มภูมิแล้วพอ เหมือนน้ำเต็มแก้ว จะทำให้มากอย่างไหนก็ไม่เลย ไม่เลยน้ำเต็มแก้ว ไหลออกหมด สมาธิเต็มภูมิเป็นอย่างนั้น มันเป็นแล้วในหัวใจนี้ ถึงได้ติดสมาธิอยู่ถึง ๕ ปี มิหนำซ้ำยังว่านิพพานจะอยู่ตรงนี้แหละ จิตมันแน่วลงเลย โลกนี้เหมือนไม่มี เพียงขั้นสมาธิเต็มภูมิมันก็อย่างนั้น มีแต่ความรู้อันเดียวเท่านั้นที่เป็นอยู่ภายในจิต **เพียงภูมิสมาธิก็อัศจรรย์อยู่แล้ว** เหมือนโลกไม่มีเพราะจิตไม่ได้ออกไปยุ่ง จิตลงอันเดียว ทีนี้ก็เลยเหมาเอาเลยว่า นิพพานอยู่ตรงนี้ๆ จะเอาตรงนี้ให้ได้มันไม่ได้ ก็สมาธิ ทั้งกระดูกทั้งก้างอยู่ในถ้วยแกงถ้วยเดียวกันนั่นแหละ

สมาธิกับกิเลสตัณหารวมตัวเข้ามาอยู่จุดเดียว กิเลสไม่ออกเพ่นพ่าน รวมเข้าสู่จิตใจ เรียกว่า ใจสงบ สมาธิคือความสงบใจ ถ้าสมถธรรมครอบมันไว้มันก็อยู่แค่นั้น นั่นมันก็ชัดอยู่อย่างนี้จะให้ว่าไง นี่ละภาคปริยัติ ภาคปฏิบัติ เวลาเรียนแล้วเทียบกันได้ทันที

ทีนี้พอก้าวออกทางด้านปัญญา โถ ปัญญานี่คาดไม่ได้นะ นี่ละภูมิสมาธิมันเป็นสัดเป็นส่วนของมันอยู่ เหมือนน้ำเต็มแก้ว มันอยู่แค่นั้นละ พอออกทางด้านปัญญานี้ โอ๋ย เหมือนกับสาดน้ำออกจากแก้วนี้ กระจายไปหมดๆ เลย ปัญญาไม่มีสิ้นสุด กิเลสหยาบละเอียดขนาดไหนมันจะวิ่งตาม กิเลสเหมือนกับเชื้อไฟ สติปัญญาเหมือนกับไฟ จะลุกลามกันไปเรื่อยๆ

นี่ละที่นี่ที่ว่า**ปริยัติกับปฏิบัติเมื่อถึงกาลที่จะเข้าประสานกันแล้วเอาไว้ไม่อยู่** ไม่อยู่จริงๆ พอมันรู้มันเห็นขึ้นมานี้ **๑) เอาปริยัติมาเทียบ นี้เข้ากับปริยัติบทไหนบาทไหน ๒) เวลาไปสงสัยนี้ ปริยัติท่านว่าอย่างไร มันจะวิ่งเข้าประสานกันเอง เอาไว้ไม่อยู่** นี่เข้ากันได้แล้ว เอาไว้ไม่อยู่ ถึงขั้นปัญญาแล้วปริยัติกับปฏิบัตินี้จะวิ่งประสานกันตลอดเลย เป็นเองนะ นี่ที่ท่านว่าเอาไว้ไม่อยู่ ผิดเมื่อไรท่านพูด ไม่ผิดเลย ท่านรู้แล้วเห็นแล้วนี่ ชัดๆ เข้าไปโดยลำดับ นี่ละความจริงเป็นอย่างนั้นนะ รู้ตรงไหนๆ อาจหาญชาญชัย เอาหลักความรู้มายันเลย หลักความรู้ความเป็น

ก็คิดดูซี อย่างไปหาพ่อแม่ครูจารย์มั่นทีแรก เราไม่ลืมนะ แต่ก่อนเหมือนผ้าพับไว้ ไปหาครูบาอาจารย์กิริยามารยาทก็เหมือนกันหมด เวลาได้รู้เห็นประจักษ์ใจแล้ว ขึ้นไปหาท่าน โถ คึกคัก ขึงขัง ตึงตัง ซัดกันระหว่างศิษย์กับครู เหมือนกับแชมเปี้ยนต่อยกันเลย ใส่เปรี้ยงๆ ท่านก็เฉย ท่านคงจะคิดในใจ โอ๊ ทีนี้บ้ามันขึ้นแล้ว ความหมายก็คือมันได้หลักแล้ว บ้ามันขึ้นแล้ว โห มันขึ้นจริงๆ นี่ละพลังของจิต คือการเล่านี่ คือเล่าผลของงานของเราที่ได้ปฏิบัติมาถวายท่าน เมื่อผิดถูกประการใดท่านจะแก้ ความหมายว่างั้น เพราะฉะนั้นเล่าเต็มภูมิเลย ท่านก็นั่งนิ่ง

ทางนี้ก็ขึ้นเปรี้ยงๆ ๆ ไม่เคยมีนะกิริยาอย่างนี้ เห็นไหมเวลามันเป็นในทางใจแล้วมันเป็นพลังอันใหญ่หลวงนะ มันพุ่งๆ มันไม่สนใจกับกิริยา **พลังของจิตในขั้นนั้นภูมินั้นของธรรมนั่นแหละ** มันออกเต็มเหนี่ยวของมันเหมือนกัน พอจบแล้วก็หมอบ จบภูมิของเจ้าของที่รู้ที่เห็นที่เป็นมาในเวลาภาวนา ทีนี้ก็นั่งหมอบคอยฟังท่าน

พอเราจบลงเงียบเท่านั้น ท่านก็เปรี้ยงเลยเทียว นั่นเห็นไหมที่นี่ **ท่านก็พลังของท่าน พลังแห่งความบริสุทธิ์ พุ่งๆ ๆ เอาทีนี้ได้หลักแล้ว เอาอย่างเต็มเหนี่ยวนะคราวนี้ อัตภาพเดียวนี้ไม่ได้ตายถึง ๕ หนแหละ มันตายเพียงหนเดียวเท่านั้น เอาทีนี้ได้หลัก เอ้า ฟัดมันเลยอย่าถอย** โอ๋ย ทางนี้ก็เหมือนหมาตัวหนึ่ง พอท่านยุสักหน่อยทั้งจะกัดจะเห่า เห็นใบไม้แห้งใบไม้สดนี่จะเห่าจะกัดเรื่อยไปเลย มาก็ซัดเรื่อยๆ ที่นี่

เอาทีไรก็ได้อัศจรรย์ทุกคืนๆ ขึ้นไปทีไรแบบเดียวกันเลย ผางๆ ๆ จนกระทั่งเห็นว่าพอสมควร เรายังไม่รู้จักประมาณนะนั่น มันยังจะเอาอีกถ้าท่านไม่รั้งเอาไว้ มันยังจะเอาอีก คิดดูซิก้นแตกเลอะไม่สนใจเลย จิตมันพุ่งๆ จนกระทั่งถึงวาระสุดท้าย พอขึ้นไปปั๊บ ยังไม่ได้พูดอะไรนะวันนั้น กิเลสไม่ได้อยู่กับกายนะ กิเลสมันอยู่กับใจ ขึ้นปั๊บตรงนี้อยู่กับกายคือหมายความว่า ทรมานกายมากเกินไป กิเลสมันอยู่ที่ใจ ขึ้นไปก็ใส่เปรี้ยงเลย **กิเลสไม่ได้อยู่กับกายนะ มันอยู่กับใจ**

จากนั้นท่านก็ยกม้ามาเทียบอย่างที่เคยพูดให้ฟัง ม้าที่มันผาดโผนโจนทะยานสารถีเขาต้องฝึกอย่างหนัก ไม่ควรกินหญ้ากินน้ำไม่ให้กิน เอาจนเต็มเหนี่ยวเลย จนกว่า

ว่าม้าค่อยลดพยศลงมา ๆ การทรมานของเขาก็ลดลงมาตามส่วน เวลาม้าใช้ได้การได้งานแล้ว เขาก็ปฏิบัติต่อม้าตามปรกติธรรมดา เท่านั้นละท่านพูดเท่านั้น

ท่านไม่ได้ยกเทียบเข้ามาว่า ไม่เหมือนหมาตัวนี้ หมาตัวนี้มันผาดโผนเกินไป ความหมายว่างั้น แต่เราจับได้ทันทีเพราะอันนี้มันมีในชาดกแล้ว **นี่เห็นไหมล่ะ เรียนมาแล้วรู้แล้ว แต่เอามาปฏิบัติต่อตัวเองไม่เป็นล่ะซี** จากนั้นมาก็ไม่เคยนั่งตลอดรุ่งนั่นละท่านรั้งเอาไว้ คือมันผาดโผน ถ้าว่าจิตติดสมาธิก็ติดจนเป็นจนตาย เวลาออกทางด้านปัญญาก็ได้รั้งเอาไว้ ไม่ได้หลับได้นอนทั้งกลางคืนกลางวัน นี่ท่านก็รั้ง

ลืมเมื่อไร รั้งตรงไหนถูกตรงนั้นเลย เวลาผ่านไปแล้วมันยอมรับหมด คือออกทางด้านปัญญานี่มันเอาจริง ๆ ไม่ได้หลับได้นอน กลางคืนนอน ตลอดรุ่งนี่ไม่ได้หลับนะ นอนมันก็หมุนติ้ว ๆ ถึงวาระที่ธรรมจักรออกว่างั้นเถอะ ธรรมจักรออกแล้วจะหมุนหัวกิเลส มันออกตลอดเวลาไม่มีอิริยาบถเลย มันหมุนของมันตลอด ไม่ว่ายืนว่าเดินว่านั่งว่านอน เว้นแต่หลับเท่านั้น

ทีนี้บางคืนไม่หลับเลยนะ คือมันหมุนตลอด เหน็ดเหนื่อยจากนอน นอนไม่หลับมันก็ทำงาน ลุกขึ้นนั่งมันก็ยิ่งฟัดใหญ่เลย จากนั้นลงเดินจงกรม ไปที่ไหนก็หมุนตลอดเวลา สุดท้ายก็แจ้ง เอ้า กลางวันอีกเอาอีกอยู่อย่างนั้น โอ๊ย นี่มันจะตายแล้วนะ ว่าให้เจ้าของ นี่มันจะตายแล้วนะ นี่ท่านก็รั้งเอาไว้ให้พักในสมาธิ สมาธิเป็นที่พักงานเอากำลังพักผ่อนนอนหลับรับประทานอาหารเรียบร้อยแล้วค่อยทำงาน ความหมายว่างั้น **เวลาทำงานก็ไม่ต้องมาห่วงการพักผ่อนนอนหลับ การอยู่การกิน ทำงานท่าเดียว ถึงเวลาหยุดงานก็ไม่ต้องห่วงงาน ให้พักผ่อน** ความหมายว่างั้น สมาธิ โน่นเวลาผ่านไปยอมรับหมดเลย

ทีแรกความเพลินมันท่วมท้นไป มันไม่ค่อยจะสนใจ จนกระทั่งมันจะตายจริง ๆ แล้วค่อยพักสมาธินะ หากไม่ถึงขนาดจะตายจริง ๆ มันไม่ยอมพัก เพราะเพลินต่อความเพียร **นี่ละที่ว่าปริยัติกับปฏิบัติ ถึงเวลาที่จะวิ่งประสานกันแล้วเอาไว้ไม่อยู่ จุดนี้แหละเอาไว้ไม่อยู่** ปริยัติเรียนมามากน้อยมันจะวิ่งเข้าถึงกัน หามาเป็นช่องทางเดิน หามาเป็นสักขีพยาน เพราะทางนี้รู้อยู่เรื่อย ๆ แล้วติดกันอยู่เรื่อย ๆ นี่ทางปริยัติท่านว่าไง เอามาเทียบ เวลารู้ขึ้นมา รู้อย่างนี้ปริยัติว่าไง เทียบกันเรื่อย ๆ เรื่อยไป

นี่ภาคปฏิบัติ ถ้าพูดแต่ภาคปริยัติ ทีนี้เมื่อเป็นภาคปฏิบัติแล้ว ความจริงมันเต็มเหนี่ยวของมัน เชื่อแน่ ๆ เป็นลำดับ แต่ความจำไม่ได้เชื่อ จำได้เฉย ๆ มันต่างกัน เพราะฉะนั้น**กระแสของธรรมที่ออกจากความจำความจริงนี้ถึงต่างกัน** อย่างที่ว่า **ยงฺกิญฺจิ สมุทยธมฺมํ** ผิดกันอย่างนี้ เราก็เรียนมาเหมือนกัน แปลมาแล้ว เรียนมาแล้วที่ท่านแปลโดยปริยัติ ทีนี้เวลาเป็นขึ้นทางปฏิบัติมันก็เป็นขึ้นอย่างว่านี่ ผึงขึ้นมาเลย

อะไรก็ตามเกิดแล้วดับทั้งนั้น ไม่ได้ว่า สิ่งใดสิ่งหนึ่งเกิดขึ้นเป็นธรรมดา ดับเป็นธรรมดา ซึ่งเป็นเรื่องลอยๆ อย่างนั้น มันออกจากความจริง พุ่งๆ เลย เพราะฉะนั้น **ธรรมะที่ออกจากหัวใจของท่านผู้ทรงอรรถทรงธรรมจริง ๆ รสชาตินำ้หนักต่างกันมาก** ไม่ได้เหมือนกันนะ พูดเป็นคำบอกเล่าธรรมดาก็ลอยๆ แต่พูดเป็นเรื่องความรู้จริงเห็นจริงนี้ เข้าถึงๆ ๆ เข้าถึงความจริง พุ่งๆๆ มันต่างกันอย่างนั้นนะ วันนี้ก็พูดเท่านั้นละไม่ได้พูดอะไรมาก ก็นับว่าได้มาก นู่น ตั้งหลายนาทีอยู่นะ

.....

ยอดบริจาครับผ้าป่าช่วยชาติ**ที่วัดป่ากกสะทอน อ.เมือง จ.อุดรธานี** ๑๑ มิ.ย.๔๓ เวลา ๑๔.๐๐ น.

ทองคำ	๙ กิโลกรัม ๔๕ บาท ๙ สตางค์
เงินไทย	๑,๒๑๕,๙๔๒. บาท
ดอลลาร์	๑๖,๕๗๙ เหรียญ

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ทันต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง

internet www.luangta.com หรือ

www.geocities.com/bantadd